

rene Smaating, til det rene Pindehuggeri, og lader dem gaa, ride eller køre med Toget omkring med Breve, smaa Meddelelser, Oplysninger osv., som i sig selv ere ret intetsigende, og som ikke have noget at gøre med de egentlige Retstilstande. Naar man imidlertid ved de ny Opgaver for Politiet, som de ny Retstilstande ville skabe, vil til fulde bruge de Kræfter, man har, er jeg tilbøjelig til at tro, at man vil komme et ret langt Stykke uden at behøve at udvide Apparateret synderligt. Jeg har derfor god Tillid til, at vi meget vel kunne lade Befolkningen i hver Kreds bestemme Antallet af de Betjente, som Retsordningen vil kræve, og jeg nærer ingen Tvivl om, at saa snart der med en fornuftig Grundelse kommer Henstillinger til disse lokale Raad om, at Retssikkerheden ikke kan hævdes med de nuværende Midler, vil man supplere Politistyrken saaledes, at Politiet fuldt ud kan tjene de Formaal, for hvis Skyld det er til.

Der er for øvrigt her en Meningsforskel til mellem den ærede Minister og os, nemlig at han holder saa overmaade meget af de ridende Politibetjente, hvilket vi ikke gøre. Vi vide ganske vist ikke, hvor mange han vil have, men han vil i alt Fald have Lov til at bestemme, hvor mange ridende eller cyklende Betjente der skal være, og hvor mange der kan bruge andre Befordringsmidler. Dette beror i Virkeligheden ogsaa paa et forskelligt Syn paa Politiets Opgave. Det kan dog ikke være af afgørende Vigtighed, om vi her og der have ridende og cyklende Betjente i Stedet for gaaende. Jeg tror ikke paa Hestens udmærkede Egenskaber som Befordringsmiddel for Politibetjente. Snarere vil Politiet have Gavn af Hestene og i Almindelighed være bedre tjent med Cykler. Vi have gennemgaaende ret gode Befordringsmidler, saa at de fleste Vejlængder let ville kunne passeres ved Hjælp af dem, og det er kun meget sjældent, at det drejer sig om en Time til eller fra for Politiet. Det er ret enestaaende Tilfælde, hvori det gælder for Politiet om at spare en halv Time paa en Mils Vej. Vi ere jo ikke et Folk af Forbrydere. Der passerer ikke en Forbrydelse i hver Retskreds i Løbet af Aaret og navnlig ikke en, hvor Politiets hurtigst mulige Tilstedeværelse er afgørende, saa jeg tror, dette Hestehold er en meget upraktisk Forøgelse af Udgifterne. Et Hestehold af 2—300 Heste med Udgifter til Anskaffelse, Vedligeholdelse, Foder, Opsadling osv. betyder ikke saa lidt i

Aarets Løb. Det bliver et Paradesystem, hvorved man faar Anledning til endnu yderligere end ved Uniformen at gøre Betjentene fremmede for Befolkningen.

Hovedspørgsmaalet, som ligger Ministeren og os imellem, er imidlertid Antagelsen, og jeg kunde gerne sige: Afskedigelsen. Den Paragraf, vi foreslaa, gaar ganske simpelt ud paa, at Politibetjentene, efter at deres Antal er bestemt, ansættes og afskediges af de kommunale Raad. Og det kan gerne være, der ligger nok saa megen Vægt paa, at de kommunale Raad faa Afskedigelses- som Antagelsesretten. Jeg vil ikke ønske, og jeg tror heller ikke, at det vil ske ret tit, at en Politibetjent bliver afskediget i Utide. Men Afskedigelsesretten har efter min Mening sin store Betydning som et Vaaben, der virker ikke saa meget ved sin Brug som ved sin Tilstedeværelse. Befolkningen maa danne sig et Skøn om disse Betjentes Virksomhed, og det er Hovedsagen, for det kan ikke nytte, at man faar 4—5—6 Betjente, naar de ikke egne sig til deres Gerning. Det er ikke nok, at det er gode og flinke Mennesker, de maa egne sig til Polititjenesten, de maa have Forstaaelse af og Interesse for den og staa i naturlig Forbindelse med Befolkningen, saa at de kunne møde Tillid og Fortrolighed i Udøvelsen af deres Polititjeneste. De kommunale Raads Afskedigelsesret er et Vaaben, som virker ved sin Tilstedeværelse, idet denne Ret umiddelbart giver et kraftigt Indtryk af, at der dog er en Grænse, hvor de kommunale Raad kunne lade deres Utaalmodighed komme til Orde. De kunne bruge denne Ret hensynsfuldt, saa at de erklære, at vedkommende er ikke i alle Henseender ubrugelig og derfor værdig til Pension eller Understøttelse; men omvendt maa de kommunale Raad, hvis Forholdene ere dertil, kunne ubetinget slippe af med en uduelig Betjent. Jeg lægger derfor lige saa megen Vægt paa Afskedigelsen som paa Antagelsen. Der staar nok i Ministerens Paragraf med Hensyn til Antagelsen, at de kommunale Raad, Amdsraadene og Byraadene, kunne antage Politibetjentene, men naar man læser rigtigt efter, forholder det sig dog

Rettelse.

Sp. 963, L. 18 f. n.: „Underretsudmeldelser“, læs: „Udenretsudmeldelser“.